

Hvis Trondheim E-verk skulle hatt glede av Nesjøen kommende vinter måtte det da nødvendigvis vært vann i denne, og undertegnede m.fl. har vanskelig for å forstå hvor dette vannet som da måtte være samlet i Nesjøen — skulle ha kommet fra.

E-verket selv har i sine meddelelser til publikum for å forklare kraftsituasjonen i høst — meddelt at det har vært 2 tørre år på rad, og at de i lengere tid har kjøpt kraft for store beløp.

Hvis man forutsatte at Nesjøen hadde vært full høsten 1967 er det vel overveldende sannsynlig at denne ville vært tappet ned så langt som konsesjonen tillater i løpet av vinteren 1967/68, og det hadde vel neppe da blitt vann nok til å fylle denne opp i løpet av vårflommen og nedbøren våren og sommeren 1968 slik at den ville ha vært full sommeren 1968. Sommeren 1968 og vinteren 1968/69 var meget nedbørsfattig. Dette viste seg jo tydelig på vannstanden i både i Essandsjøen og Sylsjøen sommeren 1969, hvor begge sjøer manglet meget betydelige vannmengder på å bli fulle. Det lille nedbørsfelt som utenom disse sogner til Nesjøen ville ikke ha vært tilstrekkelig til å bringe vannstanden i Nesjøen nevneverdig opp, slik at denne faktisk ville vært tom også høsten i år. Det er vel derfor litt av en tilsmikelse å påstå at kraftsituasjonen ville vært nevneverdig bedre om Nesjøen hadde vært bygget.

Dessverre hadde jeg ikke anledning til å høre direktør Nordnes' foredrag i Ingeniørforeningen, og kan bare bedømme hans uttalelser etter referat i Adresseavisen. Avisreferater vet jeg av erfaring ikke alltid er å stole på, så jeg vil ikke kommentere hans uttalelser om Ranheim Kraftverk eller drikkevannskvaliteten i Jonsvannet bare på grunnlag av avisreferater, men bare gjøre oppmerksom på at de av Trondheim Kommune engasjerte konsulenter for å bedømme forholdet om hvilket alternativ som bør velges for utnyttelsen av Jonsvannet som drikkevannskilde og inntaksbasseng for Ranheim Kraftverk — gikk E-verkets interesser imot. Man kan derfor forstå Nordnes' irritasjon over dette, men jeg kan bare tilføye at jeg her helt ut deler konsulentenes syn.

Trondheim, den 2. november 1969

Eivind Kierulf

Er vårt arkiv som det bør være?

MAGNE HAAVE

En forenings arkiv er en ubetalelig verdi. Ethvert styre fører en protokoll over sine møter og de beslutninger som det fatter. Dette arbeide påligger i regelen styrets sekretær, mens formannen dikterer til protokolls.

Kassererens verv er å føre regnskap for foreningens drift og ordne med medlemslistene. Han må også føre kontroll med de inntekter som listene gir. Inn- og utmeldinger av medlemmer er kassererens jobb, og han må følge styrets vedtak i henhold til foreningens lover.

I forbindelse med styrevedtakene får man gjennom årene en hel del meget verdifulle dokumenter som det må tas meget godt vare på, da det kan oppstå situasjoner hvor dokumentenes ordlyd vil være avgjørende i en saks behandling.

TT danner ingen unntagelse fra disse generelle regler, men så opplever vi at det i en sak blir nødvendig å se på ordlyden i et skjøte f.eks. Hvis da dette skjøte ikke ligger i foreningens arkiv, har man bare den utvei å bekoste en avskrift av de offentlige dokumenter i samme sak. Disse skal finnes i byens-, sorenskriveriets, fylkets-, eller i verste fall i et eller annet statsarkiv.

Fra tidligere dager hadde TT et vel ordnet arkiv over dokumenter, takket være vår forenings mangeårige formann, rektor Axel Sommerfeldt. Nå har det vist seg at mange av disse dokumenter har vært utlånt til styremedlemmer, interesserte medlemmer ellers og andre i spesielle saker.

Dette kom tydeligst frem under behandlingen av Nedalssaken. Når ikke dokumentene lå i arkivet, ble det å leite seg frem til en eller annen offentlig protokoll — og der ta avskrift. Dette var et tidkrevende og ofte meget vanskelig arbeid, men takket være Carl W. Gotaas fikk styret den nødvendige støtte gjennom dokumentenes ordlyd.

Som berørt i et forslag fra undertegnede til generalforsamlingen savner TT bl.a. også medlemslister for mange år, særlig krigsårene, slik at bedømmelsen av 40 års betalt medlemskap for å bli livsvarig medlem blir nokså illusorisk.

Gjennom årene har styrene fått seg forelagt en masse tegninger til hyttene etc. Disse tegninger var i sin tid samlet i mapper og lett tilgjengelige.

Dessverre viser det seg at mye av arkivmaterialet er på vidvanke og hensikten med disse linjer er å oppfordre alle medlemmer med kjennskap til noe, tidligere styremedlemmer og andre som har lånt verdifulle dokumenter å innlevere disse til foreningens kontor omgående.

Det spørres om det ikke var fornuftig å oppnevne et styremedlem til arkivar med det mandat å «sitte på» dokumentene, og bare levere dem ut mot kvittering ifølge styrebeslutning.

Hvem kan og vil skaffe TT et godt, rommelig og rimelig arkivrom?

Minneord

Gunnar Raabe (les lang a), den kjente agitator for friluftsliv og norsk høyfjell døde 31.8.69.

Han var født på Lillehammer og slo tidlig til lyd for at norsk ungdom skulle gjøre seg bedre kjent i Gudbrandsdalens- og Østerdalens fjellverden. Selv unngikk han helst de store høyfjellshoteller, trivdes best på de gammeldagse setrene med deres sjarm: dyreliv og godt gammeldags, men renslig seterstell og den atmosfære av humor og trivsel som enda fantes - og finnes - i mere avstengte strøk av vårt land.

Han var godt kjent i Trondheim og Trøndelag. Undertegnede lærte å kjenne ham i den tid han gikk på N.T.H., her: Vi spilte fiolin i Studenterorkestret under Olav Kiellands taktstokk. Foruten gleden ved samspillet hadde han stor sans for humor og kunne fortelle en historie som få andre.

Forskjellige forhold som han ikke selv var herre over gjorde at han måtte slutte studiene ved N.T.H. Takket være sin tilknytning til vandrerlivet og fjellet fikk han en stilling i D.N.T. som PR-mann. Han skrev gode artikler i årbøkene og reiste land og strand rundt i Norge og utlandet og viste både oss og utlendingene det vakre landet vårt gjennom festlige fargelagte fotos — det var før fargefotografiens oppblomstring. Hvem kan glemme hans foredrag under krigen og de bilder han viste av førkrigs hjemmebakte hvite brød skåret i mektige skiver med tollekniv - og så de bemerkninger som da falt.

Gjennom årene fikk vi flere artikler og bilder fra ham om turer i fjellet og bilder til disse. Han var en mester til å finne motiver og kunne gjengi dem på sin egen måte.

For D.N.T. var hans bortgang et stort tap. Han fikk i 1965 D.N.T.s, Hedersknapp. TT hedret ham i 1957 med Reinrosa med gyllt eikekrans. Trondhjems Turistforening vil lenge huske denne gode venn og lyser fred over hans minne.

Magne Haave.

